

IV.

Overgangsbestemmelser.

§ 21.

Personer, der ved Lovens Ikrafttræden oppebærer Alderdomsunderstøttelse, er berettiget til straks at oppebære Aldersrente, saaledes at dennes faste Beløb bestemmes ved den Alder, de havde, da de opnaaede Alderdomsunderstøttelse, og saaledes at Personer, der ved Lovens Ikrafttræden er mellem 60 og 65 Aar gamle og oppebærer Alderdomsunderstøttelse, faar Aldersrente med det for 65-aarige fastsatte Beløb, alt dog under Iagttagelse af Bestemmelserne i § 6.

For saa vidt de i forrige Stykke omhandlede Personer ved Lovens Ikrafttræden oppebærer en Alderdomsunderstøttelse, der er større end den Aldersrente, der maatte tilkomme dem, kan Kommunalbestyrelserne, for saa vidt det skønnes nødvendigt, forhøje Aldersrenten med et Beløb, der i det højeste maa udgøre Forskellen mellem Alderdomsunderstøttelsen og den den paagældende til enhver Tid tilkommende Aldersrente. Af det Beløb, hvormed Aldersrenten saaledes forhøjes, ydes Refusion af Forsørgelseskommunen og Statskassen efter Reglerne i §§ 13 og 16.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Rigsdagssamlingen 1919—20 blev der samtidig forelagt Rigsdagen et Forslag til Lov om Aldersrente (Rigsdagstidende 1919—20 Tillæg A. Sp. 3573) og et Forslag til Lov om Invalidrente (Rigsdagstidende 1919—20 Tillæg A. Sp. 3635), hvilke Forslag efter første Behandling i Folketinget begge blev henvist til Udvalg, der imidlertid ikke tilendebrogte deres Arbejde inden Samlingens Slutning. Efter at Forsorgen for Invaliderne nu er ordnet ved Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 om Invalidforsikring, har man anset det for ønskeligt, at Spørgsmaalet om Nyordningen af Forsorgen for de gamle paany forelægges Rigsdagen.

Nærværende Forslag til Lov om Aldersrente tilsigter ikke at bryde med det i den siden 1891 bestaaende Lovgivning om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet nedlagte Hovedprincip, hvorefter der kan tilstaaes Personer, som efter Opnaaelsen af en vis Alder bliver ude af Stand til at forsørge sig og sine, Hjælp uden Bidrag fra den paagældende selv, men bygger ligesom

det tidligere Forslag til Lov om Aldersrente paa dette Princip.

Medens det tidligere Lovforslag fastsatte Aldersgrænsen for Opnaaelse af Aldersrente til det fyldte 60de Aar, har man under Hensyn til, at Folk i Alderen mellem 60 og 65 Aar i Almindelighed ikke kan siges at være erhvervsudygtige, i nærværende Lovforslag — bortset fra særlige Tilfælde — krævet Opnaaelsen af 65 Aars Alderen som en Betingelse for Nydelse af Aldersrente.

Den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov bestemmer, at Understøttelsen bør udgøre, hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde; men det overlades til vedkommende kommunale Myndighed at afgøre, om en Andrager har Krav paa Alderdomsunderstøttelse, og i saa Fald hvor meget der skal ydes ham. I Betragtning af det ønskelige i, at den skønsmæssige Alderdomsunderstøttelse forandres til en under bestemte Former tilsikret Aldersrente, er Hovedformaalet med nær-